

VÓÓR EN TEGEN BEHANDELING DER GESLACHTSZIEKTEN DOOR ONBEVOEGDEN. — De alzijdige dr. RUDOLF SPUIHL (med. jur., rer-polit. doctor) heeft het in een geschrift opgenomen tegen het wetsontwerp tot bestrijding der geslachtsziekten. Hij is tegen iedere wetgeving op dit gebied; de eenige bestrijding is voorlichting van de jeugd. Helaas, zelfs menschen, die geen voorlichting meer behoeven, maar uit eigen ondervinding menigen geleerden dokter zouden kunnen voorlichten, blijken daaraan niet genoeg te hebben om van slechte wegen te worden afgeweerd. Maar voornamelijk strijdt hij tegen de bepaling, dat onbevoegden geen geslachtsziekten mogen behandelen. Daar spreekt hij van Sexualkapitalismus, klassengeneeskuude en andere fraaiigheden, die hij reeds in zijn „Die gesetzliche Basis der Kurirfreiheit” heeft ten beste gegeven. Wil men al een wet op dit gebied, dan moet zij worden ontworpen door een commissie, die bestaat uit „een rechtsgeleerde, een arts, die de meening der Deutsche vereeniging tot bestrijding der geslachtsziekten vertegenwoordigt, een arts van de natuurgeneeskundige-biologische of andere van de school afwijkende richting en een onbevoegd geneeskunstoefenaar” (*Med. Klinik*). Wij zouden liever nóg een kwakzalver er bij hebben, dan kunnen de stemmen niet staken.

Zou men van een arts, tevens rechtsgeleerde, zulk een taal niet verwachten, als men niet bedacht, dat bij den mensch alles mogelijk is — eerlijk gezegd hadden wij óók niet verwacht de tegenovergestelde houding van de uiterste linker zijde in Duitschland, die voor de bestrijders der kwakzalverij in dat land een groote voldoening mag heeten. Het communistische blad *Die Rothe Fahne* van 11 April bevat de volgende vermaning: „De organisaties der onbevoegde geneeskunstoefenaren beproeven in openbare vergaderingen, ook in die van onze partij, stemming ervoor te maken, dat de behandeling der geslachtsziekten ook aan de zoogenaamde vrije genezers, niet-artsen, worde toegestaan. Hoe zij overigens ook mogen denken over de behandeling door onbevoegden in deze aangelegenheid, die voor de volksgezondheid van zoo ontzaglijk belang is, moeten de artsen, in het bijzonder de specialisten, als de meest deskundigen worden beschouwd. Door de behandeling dezer ziekten door niet-artsen kan naar onze overtuiging slechts groote schade worden aangericht”.

„Wij verzoeken onzen kameraden, niet verder in te gaan op de propaganda der organisaties van onbevoegden, en de verzoekschriften aan de partijen van den Rijksdag *niet* te onderteekenen”.

De geneeskundige leden van de „onafhankelijke sociaal-democratische partij” hebben zich op hetzelfde standpunt gesteld. Ook over het inentingsvraagstuk uit zich *Die Rothe Fahne* met de woorden: „wij kunnen *niet* stemmen voor opheffing van den inentingsdwang, hoe ieder voor zich hierover moge denken” (*Klin. Wochenschr.*, 28 April).

ARTS EN TELEFOON. — Te Weenen is het abonnement op den telefoon ontzettend duur geworden. De *laagste* klasse is thans 60000 kronen per jaar. De Aertstekammer te Weenen heeft de regeering in een verzoekschrift erop gewezen, hoe gevaarlijk het zou zijn, als vele artsen genoodzaakt zouden zijn, geen telefoon meer te houden, of als de duurte hen zou nopen, hun tarieven nog meer te verhoogen, om niet te spreken van de vertraging der hulp bij ongelukken. De Aertstekammer is er in geslaagd, het abonnement voor artsen en instellingen voor het algemeen welzijn te doen verlagen tot 42000 kronen. Nieuwe aansluitingen voor artsen zullen kosteloos geschieden.

Ter vergelijking kunnen dienen de minimum-tractementen en pensioenen voor gemeenteartsen (op het land) in Neder-Oostenrijk, verkregen na een „staking”.

Het minimum tractement in de drie klassen van gemeenteartsen bedraagt resp. 36000, 60000 en 84000 kronen. Het volle pensioen 250000 kronen (de artsen hadden 360000 kronen verlangd). De weduwen en weezen van een nog niet pensioengerechtigd gemeentearts krijgen per hoofd een som ineens van 50000 kronen (*Med. Klinik*).